

Arrest

nr. 181 399 van 30 januari 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 18 april 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 23 maart 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 21 april 2016 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 oktober 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 november 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat J. KEMPINAIRE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. VANBEYLEN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 28 september 2015 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19*ter*), in functie van zijn Belgische vader.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) trof op 23 maart 2016 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan

drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Verzoeker werd hiervan op 29 maart 2016 in kennis gesteld. Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfs- kaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 28.09.2015 werd ingediend door:

Naam: T.(...)

Voornaam: B.(...)

Nationaliteit: Russische Federatie

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

De bepalingen van artikel 40ter zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: 'de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;...'

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in neergaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen

Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Als bewijzen ten laste legt betrokkene volgende documenten voor:

- attest dd. 16.11.2015 waaruit blijkt dat betrokkene in de 12 maanden voor het attest geen financiële steun ontving vanwege het OCMW te Lokeren

- attesten van de Russische autoriteiten dd 16.09.2015 en 17.09.2015 waaruit blijkt dat betrokkene geen eigendommen heeft in de gemeente P. en niet ingeschreven staat als zelfstandig ondernemer. Deze attesten zeggen echter niets over eventuele eigendommen buiten P. of eventuele andere bronnen van inkomsten (uitkering,...). Bovendien blijkt uit het administratieve dossier dat betrokkene reeds meerdere jaren woonachtig is in België, en worden betreffende deze periode geen bewijzen van onvermogen voorlegt. Met dé voorgelegde documenten is dan ook niet afdoende bewezen dat betrokkene effectief onvermogen is.

- getuigenverklaringen door derden met betrekking tot de samenwoning en afhankelijkheidsrelatie tussen betrokkenen: echter, gezien een verklaring op eer niet op zijn feitelijkheid en waarachtigheid kan getoetst worden, kan deze verklaring niet in overweging genomen worden in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

- diverse facturen op naam van betrokkene en zijn echtgenote, sommige vergezeld-van een betalingsbewijs: slechts één betalingsbewijs staat op naam van de referentiepersoon, de andere betalingsbewijzen vertonen geen link met de referentiepersoon. Bovendien is betrokkene reeds woonachtig in België sinds 2009 en werden er geen bewijzen van financiële steun van in het land van herkomst voorgelegd.

Er dient ook opgemerkt te worden dat betrokkene pas sinds 06.10.2015 woonachtig is op hetzelfde adres als de referentiepersoon maar dat er geen bewijzen werden voorgelegd dat de referentiepersoon sinds de aankomst van betrokkene in België instond voor de betaling van huurlasten en andere vaste kosten verbonden aan de huisvesting van betrokkene.

Daarenboven legt betrokkene een aanbevelingsbrief en loonfiches van D. M. L. dd 19.12.2015 voor waaruit blijkt dat betrokkene zelf is tewerkgesteld. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene in reeds een halfjaar voor deze werkgever heeft gewerkt en er sinds november 2015 tot op heden terug is tewerkgesteld. Aangezien betrokkene zelf over een inkomen beschikt, kan niet gesteld worden dat hij financieel ten laste is van de referentiepersoon. Gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn en er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag financieel ten laste te was van de referentiepersoon, en gelet op het feit dat betrokkene zelf reeds geruime tijd en tot op heden is tewerkgesteld, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat betrokkene in het verleden ten laste is geweest, noch op heden effectief ten laste is van de referentiepersoon.

Bijgevolg voldoet betrokkene niet aan de gestelde voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hoger vermeld artikel niet voldaan werd, wordt de verblijfsaanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet dus de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.

Wettelijke basis artikel 7§1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstrekt."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de Burgerschapsrichtlijn) en van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

In zijn derde middel voert verzoeker de schending aan van het redelijkheidsbeginsel.

In een vierde middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht alsmede van het redelijkheidsbeginsel.

In een vijfde middel voert verzoeker de schending aan van het rechtszekerheids- en het vertrouwensbeginsel.

Verzoeker stelt in zijn vijf onderscheiden middelen het volgende:

“Doordat: verweerster de aanvraag van verzoeker voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie weigerde

Terwijl: het doel van de betreffende richtlijn is het handhaven van de eenheid van het gezin in de ruime betekenis van het woord en verzoeker overeenkomstig art. 40terVW wel degelijk over een verblijfsrecht kan genieten.

Zodat: de voormelde beslissing niet enkel de Richtlijn 2004/38 schendt, doch ook voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet en derhalve nietig dient te worden verklaard

Toelichting:

Zoals reeds supra werd gesteld, is verzoeker destijds zijn land van herkomst ontvlucht en is hij op 07.04.2009 aangekomen op het grondgebied van het rijk.

Sedert 07.04.2009 vormt verzoeker (samen met zijn echtgenote en dochter) een de facto gezin met zijn vader, de heer T.(...) T.(...), van Belgische nationaliteit.

Op 28.09.2015 heeft verzoeker een aanvraag ingediend voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie.

Gezien verzoeker effectief het bewijs kon leveren van zijn bloedverwantschap met de Belg, werd hem een bijlage 19ter afgeleverd.

Verzoeker werd na de woonstcontrole tevens in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie.

Verzoeker heeft zich steevast op diligente wijze gedragen en de gevraagde stukken overgemaakt aan de administratieve diensten.

Op geen enkel ogenblik werd aan verzoeker medegedeeld dat het "ten laste zijn" van Belgische vader in vraag zou gesteld worden nu hij samen met hem een de facto gezin vormt.

Verzoeker kan begrijpen dat nopens gezinshereniging van meerderjarige kinderen, de wet stelt dat een bewijs dient geleverd te worden van het 'ten laste zijn'.

Verzoeker erkent dat in artikel 40bis Vreemdelingenwet het navolgende wordt gesteld:

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;

In de rechtsleer en de nuttige openbare websites (www.vreemdelingenrecht.be) wordt specifiek de aandacht besteed hoe het begrip 'ten laste zijn' dient te worden geïnterpreteerd wanneer de betrokken persoon die aanvraag doet reeds op het grondgebied verblijft.

Wat als je al in België verblijft?

Het is mogelijk dat je al een tijd in België verblijft op het moment dat je de aanvraag gezinshereniging indient. Dat kan een wettig of een onwettig verblijf zijn.

In dat geval beschouwt de DVZ jou als ten laste van de Belg of Unieburger, wanneer:

- jij en de Belg of Unieburger ingeschreven staan op hetzelfde adres, of
- de Belg of Unieburger jouw huisvesting financiert
- Daarnaast moet je dezelfde bewijzen voorleggen als wanneer je de aanvraag voor gezinshereniging in het buitenland zou indienen.
- Het bewijs van 6 maanden overschrijvingen voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging hoef je niet voor te leggen.

Uit een en ander mocht verzoeker terecht afleiden dat, wanneer hij samen op het zelfde adres staat ingeschreven als de Belg, enkel nog de bewijzen dienen te worden voorgelegd als wanneer de aanvraag zou gedaan worden vanuit het buitenland. M.a.w. vanuit het land van herkomst, een visum gezinshereniging zou worden aangevraagd.

Wanneer men nu verder zoekt dient vastgesteld te worden dat op de website www.dofi.fgov.be dienaangaande het navolgende wordt gesteld:

Het kind - Bewijsstukken - Artikel 40ter

Update: 2014-05-15 U legt voor:

- een letterlijk afschrift van uw geboorteakte,
- als u ouder bent dan 21 jaar: het bewijs dat u ten laste bent van de gezinshereniger,
- als uw ouders gescheiden zijn: het bewijs dat de gezinshereniger het recht van bewaring heeft. Bij gedeelde bewaring, het bewijs dat de gezinshereniger de toestemming heeft van de andere houder van het recht van bewaring.
- een kopie van de identiteitskaart van de gezinshereniger,
- het bewijs dat de gezinshereniger een ziekteverzekering, voldoende huisvesting en stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen heeft.

!/\ De gezinshereniger moet niet bewijzen dat hij voldoende bestaansmiddelen heeft indien u:

- met hem komt samenwonen alvorens 18 jaar oud te zijn, en
- de enige bent die de gezinshereniging aanvraagt.

Echter, of u nu alleen komt of niet:

- indien u tussen 18 en 21 jaar oud bent: de gezinshereniger moet bewijzen dat hij over bestaansmiddelen beschikt;
- indien u ouder dan 21 jaar bent: u moet bewijzen dat u ten laste van de gezinshereniger bent en de gezinshereniger moet bewijzen dat hij over bestaansmiddelen beschikt;
- indien u het kind van zijn partner (wettelijk geregistreerd partnerschap) bent: de gezinshereniger moet bewijzen dat hij over bestaansmiddelen beschikt.

!/\ Als u ouder bent dan 18 jaar en het consulaat of de Dienst Vreemdelingenzaken van oordeel is dat uw gedrag een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor de maatschappij is, zal u ook een getuigschrift waaruit de afwezigheid van veroordelingen wegens misdaden of wanbedrijven van gemeen recht blijkt worden gevraagd.

Met andere woorden dient te worden volstaan mét het voorleggen van :

- geboorte akte
- kopie van de identiteitskaart van de gezinshereniger
- bewijs dat de gezinshereniger een ziekteverzekering, voldoende huisvesting, een stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen heeft

Voornoemde stukken werden tijdig door verzoeker bezorgd aan bevoegde diensten te Lokeren.

Verzoeker meent dan ook terecht te mogen stellen dat verweerster door nog bijkomende stukken te verzoeken elementen aan de wet toevoegt en daarmee de wettelijke bepalingen schendt.

Verzoeker meent dan ook dat dit middel als gegrond voorkomt.”

“Doordat artikel 8.1 EVRM bepaalt dat één ieder recht heeft op respect van zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Terwijl de aangevochten beslissing geenszins litigieus artikel respecteert.

Zodat de aangevochten beslissing derhalve nietig dient te worden verklaard.

Toelichting

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Verzoeker betwist niet dat huidig artikel 40 ter Vw. tot doel heeft een wettelijk kader te scheppen binnen hetwelk het in artikel 8 EVRM vervatte recht kan worden uitgeoefend (R.v. St., nr. 140.105, 2 februari 2005).

Verzoeker vormt samen met zijn gezin een de facto gezin met zijn Belgische vader.

Uit hetgeen supra is gesteld blijkt duidelijk dat verzoeker voldoet aan de voorwaarden zoals deze zijn vooropgesteld door artikel 40 ter van de Vreemdelingenwet.

Met andere woorden, nu verzoeker duidelijk heeft aangetoond onder toepassingsgebied van voornoemd artikel te zullen vallen, meent verzoeker dan ook - gelet op deze incorrecte toepassing van de Vreemdelingenwet - dat dit een schending uitmaakt van art. 8 EVRM.

Teneinde zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM, dient verzoekers gezinsleven te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8, eerste lid van het EVRM.

Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül teen. Zwitserland, 19 februari 1996, 23218/94).

Het begrip 'gezinsleven' in het voormelde artikel 8, eerste lid van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd.

De vreemdeling dient aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België.

Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie.

Ook hier is verzoeker zich bewust van het gegeven dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen.

Verzoeker verwijst dienaangaande naar hetgeen supra werd gesteld en trouwens niet betwist wordt door verweerster.

In casu meent verzoeker dan ook terecht te kunnen stellen dat er sprake is van een gezinssituatie in de zin van artikel 8 EVRM.

Verzoeker beseft ter dege dat indien kan worden aangenomen dat er sprake is van een gezin, dan nog artikel 8, tweede lid van het EVRM in ogenschouw dient te worden genomen.

Lid 2 van voornoemd artikel 8 stelt dat slechts een schending wordt toegestaan voor zover is voldaan aan de legaliteits-, legitimizeits- en proportionaliteitsvoorwaarden.

Ter zake dient verwerende partij een afweging te maken tussen het algemeen belang en het belang van de vreemdeling (RvSt, 2 oktober 2000, nr. 89.967) om aan de legaliteits- legitimizeits- en proportionaliteitstoets te voldoen.

In casu werd enkel op een standaardwijze gemotiveerd, doch werd niet naar het belang van de vreemdeling in casu gekeken.

Men kan dan ook de gedane afweging niet als een ernstige en geloofwaardige afweging beschouwen.

De reden (legitimizeitstoets) moet ingegeven zijn vanuit het belang van nationale veiligheid, openbare orde, economisch welzijn, voorkomen wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Er dient met andere woorden een belangenafweging plaats te vinden tussen het recht op een privé leven en het wettig nagestreefd doel (RvSt. 30 oktober 2002, nr. 112.059, JLMB 2003).

Deze belangenafweging is ook niet terug te vinden in de beslissing gezien een loutere formele motivering met standaardzinnen niet kan worden weerhouden, wat in casu het enige is dat verweerster heeft gedaan.

De schending moet ook in verhouding staan met het nagestreefde doel (noodzakelijkheidstoets - R.v.St. 25 september 1996, nr. 61.972, RDE 1996).

Om dit te beoordelen zijn er vier criteria:

- de zwaarwichtigheid en gewelddadigheid van de feiten (EHRM 10 juli 2003, Benhebbat/ Frankrijk, §33)

- de banden met het gastland (EHRM 26 september 1997, Hehemit / Frankrijk, §36)
- de banden met het moederland (EHRM 6 november 2001, Brahim Kaya t/ Nederland)
- intensiteit van het geleefde en sociale gezinsleven (EHRM 5 juli 2005, Uner t/Nederland, nr. 46410/99).

In casu dient te worden gesteld dat verzoeker geen gewelddadige feiten heeft gepleegd, de banden met het moederland hic et nunc uiterst summier, om niet te zeggen nihil, zijn. Het leven van verzoeker situeert zich alhier op het grondgebied van het Rijk.

Verzoeker meent dan ook dat hij zich terecht kon en kan beroepen op artikel 8 EVRM zodat het middel komt dan ook als grond naar voor.”

“Doordat verwerende partij weigert aan verzoeker een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie toe te kennen.

Terwijl het evenredigheidsbeginsel vereist dat de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, niet tegen alle redelijkheid ingaat.

Zodat de aangevochten beslissing de geciteerde beginsel schendt.

Toelichting

Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel, laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS nr. 126.520, 17 december 2003).

De Raad kan ter zake enkel optreden wanneer het bestuur een kennelijk onredelijk gebruik maakt van zijn beoordelingsvrijheid, wat voor onderhavig geval neerkomt op de vraag stellen of verwerende partij zich kennelijk onredelijk opgesteld heeft als hij, niettegenstaande de specifieke situatie van verzoeker, de voorliggende gegevens geen verblijfskaart toekent aan verzoeker.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel, wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen. (RvV, arrest nr. 28 480 van 10 juni 2009, in de zaak RvVX/II).

Dat is in casu het geval.

Verzoeker verwijst dienaangaande naar de specificiteit van zijn situatie zoals supra uiteengezet.

In alle redelijkheid kan dan ook niet begrepen worden waarom verweerster ervoor gekozen heeft (gebruik makende van zijn discretionaire bevoegdheid) om in de gegeven omstandigheden, zoals hierboven geschetst, een beslissing tot weigering van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie werd genomen.

Dit te meer daar in de rechtsleer herhaaldelijk wordt gesteld dat voor de weigering (of beëindiging) van het verblijfsrecht de Dienst Vreemdelingenzaken een evenredigheidstoets dient uit te voeren.

Toets welke er in bestaat dat de Dienst Vreemdelingenzaken, enerzijds, het feit dat een bepaalde voorwaarde voor gezinshereniging met een Belg niet (meer) vervuld zou zijn / is dient af te wegen tegen, anderzijds, de verblijfsduur, leeftijd, gezondheid, gezins- en economische situatie, de sociale en culturele integratie in België en de bindingen met het land van herkomst.

In casu heeft verzoeker zijn banden met het land van herkomst reeds verbroken in 2009.

Hij heeft zich alhier goed geïntegreerd en wenst hier met zijn gezin zijn verder leven uit te bouwen.

Het redelijkheidsbeginsel werd dan ook duidelijk geschonden bij het nemen van de bestreden beslissing.

Het middel is dan ook gegrond.”

“Doordat de motivering in rechte en in feite aanwezig dient te zijn en deze motivering tevens afdoende of deugdelijk dient te zijn.

Terwijl de beslissing geenszins hieraan voldoet

Zodat de aangevochten beslissing de genoemde artikelen schendt

Toelichting

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid er toe in de akte, de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze.

Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

De litigieuze beslissing dd. 23.03.2016 uitgaande van verwerende partij bevat weliswaar een motivering in rechte (verwijzende naar art. 52 § 4 vijfde lid van het KB van 08.10.1981) en in feite, met name dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de unie hierbij verwijzend naar het niet te hebben aangetoond dat hij ten laste is van de Belg.

Art. 3 van de wet van 29 juli 1991 op de motiveringsplicht stelt nochtans dat de motivering afdoende moet zijn.

De term afdoende is herhaald door de rechtspraak van de Raad van State ontwikkeld als een motivering die deugdelijk moet zijn en meer dan een louter abstracte en een vormelijke stijlfomule (R.v.St. Umbreid nr. 76565 van 21 oktober 1998 e.a. geciteerd in A. Mast, Overzicht van het Belgisch administratief recht, nr. 664, 609).

De motivering moet draagkrachtig zijn, d.w.z. de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen.

De motivering moet de betrokkene in staat stellen om met nuttig gevolg te kunnen opkomen tegen de bestuurshandeling in kwestie en moet het de rechter mogelijk maken zijn legaliteitscontrole uit te oefenen.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt louter verwezen het ten laste zijn doch wordt geen rekening gehouden met de specifieke situatie van verzoeker dat hij reeds geruime tijd op het grondgebied van het Rijk verblijft en een de facto gezin vormt met de Belg. En hieruit voortvloeiend de stukken die dienen te worden voorgelegd (cf. supra middel 1).

Bij nalezing van de bestreden beslissing kan enkel en alleen geconcludeerd worden dat hierover niet wordt gemotiveerd ..

Verzoeker meent dan ook terecht dat de materiële motiveringsplicht werd geschonden.

Tenslotte dient ook te worden gesteld dat de motivering uitgebreider moet zijn voor de beslissingen die op grond van een discretionaire bevoegdheid worden genomen (R.v.St., Stad Brugge, nr. 43556 van 30 juni 1993, en andere arresten geciteerd in A. Mast, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Op.Cit. nr. 664, 610).

Verweerster had in deze een discretionaire bevoegdheid.

Een duidelijke concrete gemotiveerde belangenafweging gebeurde evenwel niet.

Ook hier dient verzoeker tot in den treure te verwijzen naar de doelstelling van de Europese richtlijn vrij verkeer.

Verzoeker verwijst hierbij expliciet naar de evenredigheidsoefening welke verwerende partij dient te maken (cf. supra).

Met de term "afdoende" wordt in de jurisprudentie tevens gerefereerd dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn met het belang van de genomen beslissing, dat er bijgevolg een verband moet zijn tussen het belang, de aard en het voorwerp van de beslissing, aan de ene kant, en het belang dat wordt gehecht aan de motivering, aan de andere kant (R.v.St., Terleau en Simonet, nr. 43852 van 12 augustus 1993, Geldof, nr. 77732, van 18 december 1998).

Het spreekt vanzelf dat het belang welke verzoeker heeft levensgroot is; dat hij hier in België mag blijven.

Dat verzoeker hier verder mag verblijven weegt helemaal niet op tegen welk belang dan ook dat de verwerende partij zou hebben.

Een duidelijke concrete gemotiveerde belangenafweging gebeurde evenwel niet . Dit te meer daar verzoeker niet ten laste valt van de Belgische overheid.

Dat dit middel dan ook gegrond voorkomt."

"Doordat aan hét fundamentele rechtsbeginsel welke aan de gehele rechtsorde ten grondslag ligt, het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel is.

Terwijl de aangevochten beslissing duidelijk deze beginselen naast zich neerlegt

Zodat de aangevochten beslissing de geciteerde algemene beginselen van behoorlijk bestuur schendt
Toelichting

Het rechtszekerheids- vertrouwensbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur dat inhoudt dat gerechtvaardigde verwachtingen welke door het bestuur bij de rechtsonderhorigen zijn gewekt zo enigszins mogelijk moeten worden gehonoreerd, op gevaar anders het vertrouwen dat de rechtsonderhorigen stellen in het bestuur te misleiden.

De Raad van State omschreef het vertrouwensbeginsel als "... één der beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan" (zie R. v.St. Eeckhout, nr. 32893, 28juni 1989).

Uit hetgeen hierboven werd gesteld moge duidelijk zijn dat verzoeker een aanvraag gezinshereniging indiende.

Steeds heeft verzoeker op correcte en diligente wijze gehandeld.

Binnen de vooropgestelde termijn van 3 maanden heeft verzoeker alle nodige bewijsstukken overgemaakt aan de gemeente. De aanvraag werd op geen enkel ogenblik geweigerd door de gemeente en werd wel degelijk doorgestuurd naar de bevoegde diensten te BRUSSEL.

Verzoeker mocht er van uitgaan dat, wat zijn situatie betref, dan alles in orde was.

Had men aan verzoeker medegedeeld dat er zich een probleem zou kunnen stellen, dan zou hij zeer zeker nog aanvullend bewijs kunnen hebben aangebracht.

Pas na verloop van de voorgeschreven termijnen mocht verzoeker, als donderslag bij heldere hemel, een beslissing ontvangen waarbij gesteld werd dat hij niet voldeed aan de voorwaarden om te genieten van een het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de unie.

Met andere woorden, verwerende partij had bij verzoeker het vertrouwen gewekt dat alles in orde was nopens de door hem voorgelegde documenten.

Dit te meer daar hij alles neerlegde zoals werd opgesomd op hierboven geciteerde websites.

Verzoeker meent dan ook terecht dat het vertrouwens- en rechtszekerheidsbeginsel flagrant werd geschonden.

Verzoeker meent dan ook dat dit middel als gegrond naar voor komt."

2.2. De vijf onderscheiden middelen worden hieronder, omwille van hun inhoudelijke verwevenheid, gezamenlijk behandeld.

2.3. Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315- 349).

2.4. Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021).

2.5. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

2.6. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

2.7. De materiële motiveringsplicht houdt in dat er voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven moeten bestaan. Dit betekent onder meer dat die motieven steunen op werkelijke bestaande en concrete feiten die relevant zijn en met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. Bovendien moet de overheid de gegevens die in rechte en in feite juist zijn, correct beoordelen en op grond van deze gegevens in redelijkheid tot een beslissing komen (RvS 18 december 2013, nr. 225.875).

2.8. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 52, §4, vijfde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit) en het door verzoeker geschonden geachte artikel 40ter van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslagen. Deze bepalingen luiden, ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing, als volgt:

“Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”

en

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

*– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;
(...)”*

De in artikel 40bis, §2, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet bedoelde familieleden zijn:

“3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;”

2.9. Blijkens het administratief dossier diende verzoeker op 28 september 2015 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) in functie van zijn Belgische vader. Verzoeker legde zijn Russisch paspoort en zijn geboorteakte voor en werd verzocht *“om binnen de drie maanden, dus ten laatste op 28/12/2015 (dag/maand/jaar), de volgende documenten over te leggen: bewijzen van voldoende bestaansmiddelen van T.(...) T.(...), bewijs van ziektekostenverzekering voor T.(...) B.(...) en T.(...) T.(...), geregistreerd huurcontract of eigendomsakte, attest van onvermogen uit land van herkomst van T.(...) B.(...), bewijzen van financiële steun in het verleden van T.(...) T.(...) aan T.(...) B.(...), attest dat T.(...) B.(...) niet ten laste is van het OCMW”.*

2.10. Verzoeker legde op 23 december 2015 volgende bijkomende stukken voor: bewijzen van bestaansmiddelen van zijn vader, bewijzen van ziektekostenverzekering van verzoeker en zijn vader, een geregistreerd huurcontract, attesten betreffende het onvermogen van verzoeker van de gemeente P. (Russische Federatie) van september 2015, bewijzen van betaling van bepaalde facturen door de vader van verzoeker in het verleden, een attest van niet-steunverlening van het OCMW voor verzoeker, loonbrieven van D. M. L. waar verzoeker is tewerkgesteld, een brief van de advocaat en aanbevelingsbrieven en getuigenverklaringen van derden.

2.11. In zijn beslissing wijst de gemachtigde van de staatssecretaris erop dat er, om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd, reeds een afhankelijkheidsrelatie diende te bestaan tussen de betrokkene en de referentiepersoon in het land van herkomst of origine. Aangaande de neergelegde documenten overweegt de gemachtigde van de staatssecretaris dat de neergelegde attesten uit de Russische Federatie van september 2015 niets zeggen over eventuele eigendommen buiten P. of eventuele andere bronnen van inkomsten in het land van herkomst. Daarnaast stipt de gemachtigde van de staatssecretaris aan dat verzoeker reeds meerdere jaren in België woonachtig is en dat betreffende deze periode geen bewijzen van onvermogen worden voorgelegd, waardoor niet afdoende bewezen is dat verzoeker effectief onvermogen is. Aangaande de neergelegde getuigenverklaringen merkt de gemachtigde van de staatssecretaris op dat deze niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid getoetst kunnen worden, waardoor deze niet in overweging kunnen worden genomen. Wat de neergelegde facturen betreft, stelt de gemachtigde van de staatssecretaris dat slechts één betalingsbewijs de referentiepersoon vermeldt en de andere geen link vertonen met de referentiepersoon. Terloops stelt de gemachtigde van de staatssecretaris vast dat verzoeker slechts sedert 6 oktober 2015 woonachtig is op

hetzelfde adres dan de referentiepersoon en er geen bewijzen voorliggen dat de referentiepersoon instond voor de kosten, verbonden aan de huisvesting van verzoeker. Met betrekking tot de neergelegde loonfiches wordt gesteld dat verzoeker (in het verleden) reeds een half jaar voor deze werkgever heeft gewerkt en er thans opnieuw voor werkt, waardoor kan worden geconcludeerd dat hij niet ten laste is van de referentiepersoon.

2.12. In zoverre verzoeker in zijn eerste middel de schending aanhaalt van de Burgerschapsrichtlijn, merkt de Raad op dat hij zich hierop niet dienstig kan beroepen. Het verblijfsrecht van verzoeker is weliswaar afhankelijk van zijn Belgische vader, die tevens Unieburger is, maar zijn situatie valt buiten het toepassingsgebied van de richtlijn. Wanneer de betrokken burger van de Unie nooit zijn recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend en altijd heeft verbleven in een lidstaat, waarvan hij de nationaliteit bezit, valt deze burger niet onder het begrip “*begunstigde*”, in de zin van de Burgerschapsrichtlijn, zodat deze in principe op hem niet van toepassing is (HvJ, 5 mei 2011, nr. C-434/09, *McCarthy t. Secretary of State for the Home Department*, §39). De Burgerschapsrichtlijn vereist een grensoverschrijdend aspect om te kunnen worden toegepast hetgeen niet aanwezig is indien een verblijfsrecht wordt gevraagd in functie van een Belgisch onderdaan die nooit gebruik heeft gemaakt van zijn recht op vrij verkeer (RvS 2 mei 2013, nr. 223.367; RvS 18 maart 2009, nr. 191.551). Het feit dat de Europese regelgeving *an sich* niet van toepassing is, betekent echter niet dat, in geval van toepassing van artikel 40ter van de vreemdelingenwet, waarin overigens uitdrukkelijk verwezen wordt naar artikel 40bis van de vreemdelingenwet, geen gebruik kan worden gemaakt van de rechtspraak van het Hof van Justitie over het begrippenkader uit artikel 2.2 van de Burgerschapsrichtlijn, waarop artikel 40bis van de vreemdelingenwet geïnspireerd is (cf. RvS 13 december 2016, nr. 236.753). Het Hof van Justitie heeft in zijn arrest *Jia* (HvJ 9 januari 2007, nr. C-1/05, *Yunying Jia/Migrationsverket*, §43), zoals bevestigd in het arrest *Reyes* (HvJ 16 januari 2014, nr. C-423/12, *Flora May Reyes/Migrationsverket*), gesteld dat onder het begrip ‘ten laste’ moet worden verstaan dat het familielid van een gemeenschapsonderdaan die in een andere lidstaat is gevestigd, de materiële ondersteuning nodig heeft van deze onderdaan of zijn echtgenoot teneinde in zijn basisbehoeften te voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het moment dat hij verzoekt om hereniging met die onderdaan. De voorwaarde, opgenomen in artikel 40bis, §2, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet, moet bijgevolg, naar analogie, begrepen worden in het licht van deze rechtspraak, zodat dit meebrengt dat het ‘ten laste zijn’ inhoudt dat de aanvrager ten laste was van de referentiepersoon in het land van herkomst vooraleer hij naar België kwam.

2.13. Verzoeker licht zijn situatie toe en citeert in zijn middel de voorwaarden die op de website van de Dienst Vreemdelingenzaken worden vermeld om in aanmerking te komen voor een verblijfskaart op grond van artikel 40ter van de vreemdelingenwet. Hij meent dat hij, louter omwille van het feit dat hij met zijn vader een gezin vormt, op afdoende wijze had aangetoond dat hij ten laste was van de gezinshereniger, die over voldoende bestaansmiddelen beschikt. Samen met de verwerende partij in haar nota met opmerkingen benadrukt de Raad echter dat zowel uit de toepasselijke wetsbepaling als uit de rechtspraak blijkt dat diegene die ouder is dan 21 jaar concreet aannemelijk dient te maken dat hij reëel afhankelijk is van de ascendent in functie waarvan hij zijn verblijfsrecht erkend wenst te zien. Er werden door de verwerende partij geen elementen aan de wet toegevoegd, zoals verzoeker beweert. De Raad merkt bovendien op dat verzoeker in zijn eerste middel nergens de concrete overwegingen weerlegt, die hierboven werden aangehaald (zie punt 2.11.), op grond waarvan de gemachtigde van de staatssecretaris in alle redelijkheid kon concluderen dat verzoeker onvoldoende had aangetoond ten laste te zijn (geweest) van de referentiepersoon, rekening houdend met de interpretatie die aan dit begrip moet worden gegeven (zie punt 2.12.). Bijgevolg werd het recht op verblijf van meer dan drie maanden op goede gronden geweigerd.

2.14. Verzoeker lijkt van oordeel dat de gemachtigde van de staatssecretaris op kennelijk onredelijke wijze gebruik heeft gemaakt van zijn discretionaire bevoegdheid door aan verzoeker het recht op verblijf te weigeren. De Raad stelt echter vast dat verzoeker niet op afdoende wijze had aangetoond ten laste te zijn van de Belgische referentiepersoon, waardoor hij simpelweg niet voldoet aan de voorwaarden om dit recht op verblijf erkend te zien. Uit zijn derde middel blijkt trouwens dat verzoeker een beslissing om het recht op verblijf te weigeren, die het voorwerp uitmaakt van onderhavig beroep, verwacht met een beslissing om een einde te stellen aan het verblijfsrecht, waarbij de wet wél voorschrijft dat met bepaalde specifieke elementen rekening dient te worden gehouden, zoals “*de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong*”. Het betoog van verzoeker mist bijgevolg op dit punt elke grondslag.

2.15. Verzoeker toont evenmin aan dat er in zijn hoofd onrechtmatige verwachtingen zouden zijn geschapen, zoals hij in zijn vijfde middel betoogt, doordat hij diligent heeft gehandeld door een aanvraag gezinshereniging in te dienen en binnen de vooropgestelde termijn alle gevraagde bewijsstukken te hebben overgemaakt. Uit het loutere feit dat het verblijf voorlopig wordt toegestaan tussen het moment van de aanvraag en de beslissing, kan verzoeker niet concluderen dat: “*wat zijn situatie betrof, dan alles in orde was*”, zoals hij beweert.

2.16. Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie-en gezinsleven’, noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk* (GK), § 61). Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland* (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije* (GK), § 93).

2.17. De Raad wijst er op dat artikel 8 van het EVRM slechts de hechte persoonlijke banden tussen familieleden beschermt. Opdat in het bijzonder een relatie tussen meerderjarige kinderen en ouders onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM kan vallen, zijn er bovendien bijkomende elementen van afhankelijkheid vereist die anders zijn dan de gewone affectieve en emotionele banden (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, *Mokrani v. Frankrijk*, §33). De vraag rijst of er in hoofd van verzoeker sprake is van dergelijke bijkomende elementen van afhankelijkheid. In zijn tweede middel betoogt verzoeker dat er sprake is van een gezinssituatie in de zin van artikel 8 van het EVRM, maar hij maakt op geen enkele manier concreet waaruit de vereiste afhankelijkheid in zijn geval zou blijken. In zoverre het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven in hoofd van verzoeker kan worden aanvaard, dringt zich ten overvloede de vaststelling op dat het *in casu* gaat om een eerste toelating, aangezien verzoeker nooit tot een verblijf in België is toegelaten of gemachtigd. Bijgevolg dient, in weerwil van verzoekers beweringen in zijn verzoekschrift, geen onderzoek te worden gevoerd naar de criteria uit artikel 8, tweede lid, van het EVRM. Er moet wel worden onderzocht of er een positieve verplichting bestaat voor de overheid om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten komen of blijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de ‘*fair balance*’-toets, waarbij wordt nagegaan of de Staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu enerzijds, en de samenleving anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang. Het belang van de overheid bestaat er onder andere in om de overheidsfinanciën te vrijwaren door voorwaarden te verbinden aan het recht op verblijf als familielid van een burger van de Unie. Verzoeker maakt in zijn middel niet aannemelijk dat zijn belangen door de bestreden beslissing zouden worden geschaad, temeer omdat geen band van afhankelijkheid werd aangetoond die door de bestreden beslissing in het gedrang dreigt te komen.

2.18. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 8 van het EVRM, noch van artikel 40ter van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot het besluit. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat bepaalde rechtmatige verwachtingen in zijn hoofde niet zouden zijn gehonoreerd. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht, noch van het redelijkheid-, het vertrouwens- of het rechtszekerheidsbeginsel.

De vijf middelen zijn, voor zover de erin opgeworpen schendingen dienstig worden aangevoerd, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig januari tweeduizend zeventien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN